

Jaz imam pa orglice.

Jaz imam pa orglice,
orglice srebrne.
Kadar nanje zaigram,
se preteklost vrne — —

Grob samoten se odpre.
Iz globin molčanja
vstane rajnka mamica,
lepa kakor sanja.

Spet pozdravi cerkvica
bela me vrh grička,
spet zapoje sred polja
solnčnega mi ptička.

In z njo oživijo vsi
davni moji spevi,
vriski, smehi, sladki sni ..
Zlati, zlati dnevi!

Jaz imam pa orglice,
orglice srebrne.
Kadar nanje zaigram —
se vsa sreča vrne.

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»Ho, ho! Lej, jo žabo malo, lej! Kako se repenči!«
»Rega-rega-kvak, tale je bedak!« zavpije nekdo
drugi.

»Rega-rega,« ga dražijo vsi vprek.

Blažek je od jeze ves solzan. Obenem se spomni
mame in debele solze mu začno polzeti po licu.

»Mama!« zavpije na ves glas in se porine med
fante, da bi ušel.

»Zaprta pot!« se mu rogajo spet in ga ne izpustijo.

»Mama!« zajoka zdaj Blažek, otepa krog sebe, grize
in brca, kar le more.

»Lej ga no, kako ti grize,« zavpije oni fant in zgrabi
Blažka za lase. Tedaj se Blažek na vso moč izpuli iz
gručice in hoče steči.

»Voz!« zavpijejo vsi hkrati.

Blažek je ves zbeگان. V glavi se mu vrtil. Ne vidi
in ne sliši voza. Nenadoma se zgrudi na tla. Otroci pla-
nejo vse križem. Kot bi pihnil izginjejo v hiše.